

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

15 Kasım 1980

Fatsa

Ayşe Makar

Unutmadık!

Aylık İşçi Gazetesi

Söz ve Eylem Dergisi Ekidir.

Aralık 2023

Kapalı Kapılar Ardında Değil Örgütlü İşçi Sınıfının Taraf olduğu Grevli Toplu Sözleşmeli Asgari Ücret

Ülkemizde toplam ücretlilerin yüzde ellisinden fazlası asgari ücret ve ona yakın bir ücretle çalışıyor. Buna iş bulmak için sırada bekleyen işsizler eklendiğinde oran yüzde yetmişlere kadar çıkıyor.

Her yılın Aralık ayında aynı mizansen tekrarlanıyor. İşçi sendikalarının konu mankeni olarak katıldığı asgari ücret belirleme komisyonunda patronlar ve onların devleti asgari ücretin yeni düzeyini belirliyor.

İşçi sınıfının hemen tümünü ilgilendiren asgari ücret, işçi sınıfıyla sermaye ve onun devleti arasında yapılacak grevli bir toplu sözleşme süreciyle belirlenmelidir. İşçi sınıfı ancak böyle bir konum sağladığında kendi ücretleri ve yaşamı üzerinde söz sahibi olabilir.

İşçi Sınıfının Vatanı Yoktur

Celal Özkan

“Zonguldak’ta bulunan maden ocağında kaçak olarak çalışırken yaşamını yitiren 55 yaşında ki Afgan Göçmeni Vezir Mohammad Nourtani’nin cenazesi çalıştığı iş yeri sahipleri tarafında boş araziye taşınarak yakıldı” diye düştü basın yayın organlarına ilk haber! Daha sonraları yaralandığı için canlı canlı yakıldığı bilgileri de ortalığa döküldü!

Burjuvazi için işçinin tek geçmez akçe olan 25 kuruş kadar değeri olmadığını biliyoruz ama bu kadarı da alçaklık! Bir somun bir işçiden daha önemlidir burjuvazi için, tamam da bu bir insanlık suçu!

Somunun bedeli var, işçinin bedeli yok! İşçiye üretmeden para ödemiyor, somunun alış bedeli belli! İşsizler ordusunun var olduğu Kapitalist dünyada, bir işçi yok olursa yerine koyacağı birçok işçi var. bedavadan ama kaybolan 25 kuruşu yerine koymanın hesabını yapıyor barbarlar!

İşçi yaşamından çok itibarı önemli burjuvazinin! Şanına helal gelmemesi için birçok işçiyi feda edebilir! Tıpkı göçmen işçinin ölü bedeni veya ölmek üzere canlı halini yakarak, kaçak işçi çalıştır-

dığı ortaya çıkmasın diye uygulanan vahşette olduğu gibi! İşçi ne ki, patronun itibarının yanında? Hele de ismini cismine unutturmak isteyen biri olursa işçi, ne ki? Kaybolmuş hayatlardan biri, göçmen bir işçiye ne ki? Hele bir de sorup soruşturacağı kimsesi yoksa, olsa bile kendi yaşamından korkuyorsa ne ki?

Bunun için İşçi Sınıfının vatanı yoktur diyoruz. Onun için Afganlı, Suriyeli, Türkiyeli, Iraklı veya başka bir yerli olması çok önemli değil işçinin! İşçi nereli olursa olsun teri yetmiyorsa kanını emiyor vampirler! Belki bir yerde biraz az, başka bir yerde biraz daha fazla!

Onun için, burjuvazinin şuralı-buralı diye önümüze attığı yemi bir daha düşünelim. Şu ulustan bu ulustan diye düşmanlaştırıp bizi yönlendirmelerinin nedenlerini iyi araştıralım. Onların ayırtırmak istediği telleri bırakarak asıl ayırtığımız tellere sarılalım...

Belki göçmenler buralara gelip üç kuruşa çalıştığımız işimizi, iki kuruşa indiriyorlar ve aynı zamanda daha çok rakip ediyoruz bu sayede ama birlikte mücadele etmeyi zor olsa bile öne çıkarırsak; işte o zaman Burjuvaziye dize getireceğiz, işte o zaman tarihin karanlık sayfalarına iteceğiz bu barbar düzeni...

Katil Hiç Yakalanmadı ki!

Hrant Dink, Ogün Samast’ın sorgusuna girseydi, soru sorma gereği bile duymazdı. Soruşturma savcısı olsaydı, beraatini isterdi. Mahkemesinde yargıç olsaydı, serbest bırakır, hatta gazetesinde bir iş verirdi alçak yollara sapmasın diye...

Çünkü Hrant’ın maşalarla hiç işi olmadı ki. Hep karanlık büyük resimlere baktı, yaşadığı sürece. Ulusların birbirlerine düşman edilmesinin mağduru kendisi görülmesine rağmen, asıl mağdurların ezen ve ezilen ulusların yoksulları olduğunu söyleyenlerin simgesi idi, Hrant.

Bir Ermeni olarak burada, kendi yurdunda itibar suikastı yaşamasına rağmen terk etmedi buraları veya düşüncelerinden geri adım atmayıp baskılara boyun etmedi.

Çekip gitseydi buralardan, Ogün Samast gibilerin hayal edemeyeceği bir yaşam sürerdi mutlaka.

Yaşadığı ve vatanı saydığı ülkenin insanlarını da içeren aleyhte propagandalara malzeme olmayı kabul etseydi, dünyanın süper güçleri diye,

Ogün gibilerin taptığı ülkelerde oyun kuran politikacı bile olabilirdi. Böyle bir olanak Ogün Samast veya onu azmettirenlerin eleme geçseydi, kaç takla atarak gideceğini başınızı ellerinizin arasına alarak düşünün...

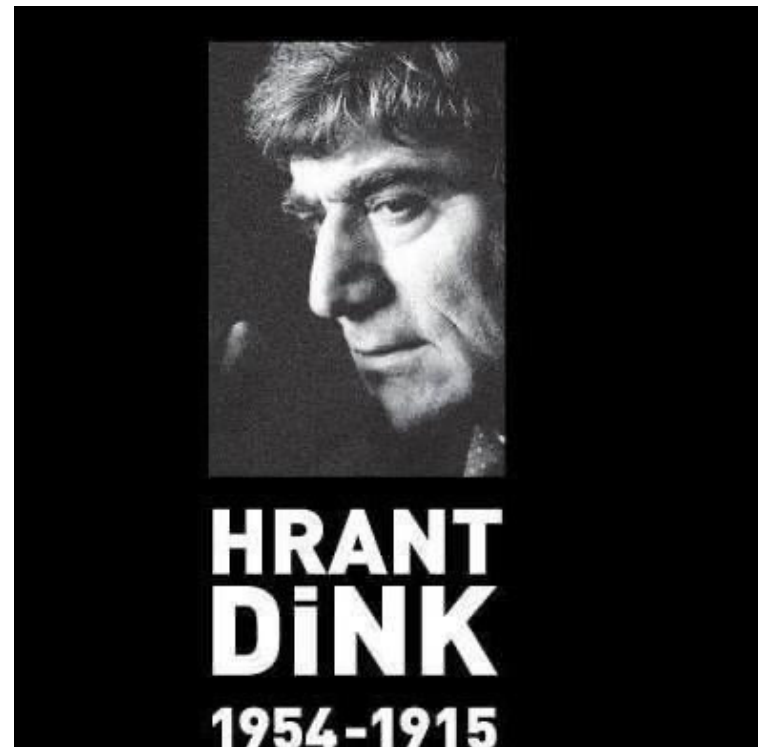
Ne isteniyordu Hrant’tan? Fokurdayan kazanın altına odun atması! Buranın veya oraların yanında durarak düşmanlığı körüklemesi! İki halkın düşmanlığının halklara ait olmadığını söylemek yerine, iki halktan birinin yanında durarak karşı tarafa küfretmesi...

Öyle olunca yoksulluğun, açlığın üstüne örtü çekilebilir ancak. Bu görevi yapmadığı için hedef seçildi,

Hrant! Dünyanın sözde özgürlükçü ülkeleri de fazlaca itiraz etmedi, bu cinayete.

Çünkü onların işine yaramıyordu, Hrant!

Bunları bildiği için, Ogün Samast onun için bir düşman değildi, tetiği çeken olmasına rağmen. Hrant’a sans verilseydi, kendini katleden Ogün’ün, bugün serbest bırakılmasını bırakın, içeri bile alınmasına razı olmazdı...asıl katiller dışarıda fink atıp başka başka hain tuzaklar kurmayı sürdürürken...!

Asgari Yaşamak Emekçilerin Kaderi Mi?

Umut İleri

Sendikalar, sınıf sendikacılığını kendine ilke edinmişse eğer, “Asgari Ücret” gibi sermaye ağzıyla konuşmayı bırakmalıdır.

Ülkenin çok büyük bir çoğunluğu “asgari” yaşarken, çok küçük bir azınlık “azami” yaşıyorsa, bu çarpıklığa vurgu yapmalı, çalışanların bilinçlerinde, “BİZ NEDEN ASGARİ YAŞIYORUZ DA SİZLER AZAMİ” sorusunu yerleştirmelidir.

Sonrası ise, “BİZ NEDEN ASGARİ YAŞIYORUZ DA SİZLER AZAMİ? diye de sormanın “PRATİĞİNİ HAYATA GEÇİRMELİDİR.”

Yukarıdaki paylaşımı yaparken bir şeye dikkat çekmek istedim. İstedim ki okuyanların kafasında, paylaşımda yer alan “Pratiğin Hayata Geçmesinin” ne olduğu sorgulansın. Öyle ya “Biz Neden Asgari Yaşıyoruz da Sizler Azami” sorusu sözde kalmama-

Ne yazık ki, İşçi Sendikalarının tepkileri de sözden öteye geçmiyor. Bu tepkileri sözden öteye geçirecek bir eylemlilik, zaten çoktandır sınıf sendikacılığını bırakmış, sermayenin fabrika iktidarının güvenceliğine soyunmuş sendikaların yapması olası görünmüyor..Eylemlilik derken kast ettiğimiz, işçi sınıfının en önemli silahı, üretimden gelen gücünü kullanması!

İşçi Sınıfı, bu gücü kullanacak örgütlülükten yoksun, bir avuç sendika ağasının elinde perişan halde! Kimse kendini geriye çekmesin.

Bu durumdan hepimiz özellikle de kendini komünist, sosyalist olarak niteleyen, siyasi oluşumlar sorumlu.12 Eylül’ü milat olarak kabul edersek eğer, yarım asıra yakın bir zaman geçmesine karşın hala işçi sınıfı üretimden gelen gücünü gösteremiyorsa, bu gücü gösterecek örgütlülükten yoksunsa, hepimizin oturup, başımızı öne eğip, uzun uzun düşünmesi gerekir.

lı, bu sorunun asıl yanıtının verileceği alan pratik yaşam olmalı. Pratik yaşam derken, bu soruyu soranların yani ASGARİ yaşayanların kendilerini ASGARİ yaşama mahkum eden AZAMİ yaşayanlara karşı duydukları tepkiyi pratikte göstermelerinden bahsediyorum.Ama önce “Asgari” ve “Azami” yaşamı belirleyen ne olduğunu, toplumun çok büyük bir kısmını oluşturan çalışanların ASGARİ YAŞAMA, hatta onun da altında AÇLIK SINIRINDA bir yaşama mahkum edildiklerini görmek gerekir.

Bir avuç azınlık, toplumun geri kalan büyük çoğunluğunu, “Üretim Araçlarının Özel Mülkiyeti” sahipliği temelinde, siyasal erki kullanarak, onları tahakkümü altına alarak, asgari yaşama mahkum ediyor.

Sonuçta yine AZAMİ yaşayanların isteği doğrultusunda, onların belirlemesiyle İşçiler her zaman olduğu gibi ASGARİ yaşama mahkum ediliyorlar.

Rusya da 1905’de ki “Devrimci Kalkışma” ezildiğinde başlayan siyasi gericilik, 1917 Şubat ve Ekim gibi iki devrimle noktalanmıştır.

Sonrası İşçi Sınıfı, kendini ASGARİ yaşama mahkum edenlerden, siyasi iktidarı alarak, baştan söylediğimiz “BİZ NEDEN ASGARİ YAŞIYORUZ DA SİZLER AZAMİ ? diye de sormanın PRATİĞİNİ HAYATA geçirmiştir.

Bizde ise bırakalım siyasi iktidarın eldesini, işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarına yönelik uygulamalara karşı üretimden gelen gücünü göstermesi bile söz konusu olmamıştır.

Oysa sınıf damarı bu topraklarda, 15-16 Haziranlarla, DGM’lerle, MESS’e karşı ortaya konan eylemliliklerle var olduğunu göstermiştir. Asıl önemli olan bizde ki eksiklik, bu tepkileri sokağa, pratiğe taşıyacak güçlü bir “siyasi önderliğin” olmayışdır.

Çoban Ateşleri

Kavak'ta yakılan "çoban ateşini" unutmamak lazım. Çoban ateşlerini birleştirmeyi başaramadıysak da unutmamak, unutturmak lazım.

Ne olmuştu? Evlerine bir lokma ekmek daha fazla götürebilmek için birilerinin inayetiyle ise girme olanağı bulan Samsun Kavak İlçesinin 38 tane şanslıları idi ÇETAŞ işçileri. Sokakta gezinirken bir başka bakıyordu onlara işsizler. Esnafın işsiz günlerindeki tavır değişmiş, buyur ediyordu cay- kahve içmeye! Ev ziyaretlerinde ve sokak sohbetlerinde ÇETAŞ işçilerinin eşlerine gipte ile bakıyordu arkadaşları. Çocukları sokakta ve okulda ayrı rağbet görüyordu, evde sıcak sobaları yandığı, yavan ekmeğin yanına katık da eklendiği için...

Az çok tarla yapanda vardı, nasılsa. Geçinip gidiyordu ÇETAŞ işçileri. Dinlenmek nedir bilmiyorlardı ama olsun. Cam kütlelerinin altına girip kolları bacakları çiziliyordu ama kolay iş nerede? Tatil günlerinde az olan topraklarını işlemek, tatillerin en güzeliydi onlar için. Zaten bu üç günlük dünyaya neden gelmişlerdi ki; bir hırka, bir lokma ekmek değil miydi yaşamak? Eş ve çocuklarının da karnı doydu mu, daha ne olsun? Bir de itibarlarına itibar eklemek için, CHP'li patronlarına rağmen iktidar yanlısı birini belediye reisi seçtirmek için uğraşıp başarmıştı ya çoğunluğu, artık yere gelmezdi sırtları.

Zamanla işler değişti. Gece gündüz çalışmalarını, kaldıramayacağı yükün altına girmelerini, mesailerine mesai eklemelerini zorunlu saymaya başladı patron; o da yetmedi, asgari ücreti bile çok görmeye...

Ama farkında değildi patron, 38 Kafadarın birbirlerine ne kadar bağlı olduğunun. İçlerinden bazıları kendi partisinden de olsa, işçilerin yoldaş olduklarını bilmiyordu.

Sendika geldi akıllarına, sarısı, kırmızısı, yeşili önemli değil. Patron duyana kadar çoktan üye olmuşlardı, nasılsa birbirlerine güvenen tam. Patron duyunca önce ikaz edip, tehditler savurdu. Olma-

dı bazılarına rüşvetler vermek istedi! Yine olmayınca kapının önüne koydu, içlerinden bazıları kendi partisinden olsa bile.

İşçiler, kapının önüne çadır attılar; çadırları, çok güvendiikleri kolluk kuvvetleri tarafından sökülüp atıldı. Karşı koymaya kalkışınca, tartaklanarak kodeslere konulma tehditleri ile karşılaştılar. Oy verdikleri belediye reisinden yardım istediler; "direnişi bırakın işinizi kaybedersiniz" öğüdü aldılar! Genç bir işçi "ben bu işten bir şey anlamadım, seçim zamanı birbirlerini yiyorlar, şimdi ise bizi bırakıp yandaş oluyorlar" diyordu.

İşçiler pes etmeyip aylar, yıllar süren mücadeleye giriştiler. Sökülen çadırlarını ertesi gün yeniden yerine koydular. Sıcak, soğuk, kar, boran, rüzgar ve her türlü baskıya rağmen 38 Kafadar direnişlerini sürdürdüler.

Artık ikna işleri başlamıştı. Jandarma, "haklılığınızı anladık ama biz görevimizi yapıyoruz, bırakın inadı da iş tatlıya bağlansın" diyordu ama nasıl bağlanacağı belli değil. Kulak aşmadı işçiler. Kaymakam "bakın siz iyi çocuklarınız ama aranızda Komünistler giriyor, iş kötü olacak, eğer direnişi bırakıp onlardan uzak durursanız size söz, haklarımızın takipçisi olacağım" deyince bir genç işçi "kaymakam bey, biz bu direnişe başladığımızda yanımızda komünist dediğiniz insanlar yoktu. Onlar bizim mağdur olduğumuzu görünce gelip yardım ettiler. Yanımızda durdular. Daha önce biri bana 'ben Komünistim' dese sokak ortasında öldürürdüm. Onlar yanınıza gelmiş başımızın üstünde-

ler. Komünistlik böyleyse ben komünist olmaktan gocunmam. Siz daha önce neredeydiniz? İkinci yıla girdik, buradayız. Gece gündüz yanımızda duran, gelen jandarmayı havlayarak haber veren sokak köpekleri ve komünist dediğiniz insanlardan başkası yanımızda durmadı. Sayenizde esnafta bizden yüz çevirdi. Bozguncu diyorlar bize. Selam vermiyorlar. Şu içtiğiniz çayı bile komünistler getirdi" diyerek isyan bayrağını çekip kovmaktan beter etmişti kaymakamı.

O işçiler, tam olmasa da, sarı sendikanın kazanımları ölçüsünde haklarının bir bölümünü dövüşerek aldılar. Şimdi başka yerlerde başka savaşım peşindeler. Biz sosyalistler, onların el yordamıyla oluşturdukları o büyük mücadeleyi ne kadar anımsıyoruz? Bilemiyorum...

Unutmayıp, o muhteşem mücadeleyi bayraklaştırmak lazımdı, bir çok kez olduğu gibi başaramadık...! Çünkü örgütlü, örgüt-süzüz! Bir sürü örgüt adı altında bulunuyoruz ama ne işe yaradığını kendimiz bile bilmiyoruz! Çünkü kendini İşçi Sınıfı önderi olarak pazarlayanların başka işi var. Çünkü İşçi Sınıfı örgütleri burjuva muhalefete talip, oradan vekillikler çıkarma peşindeler...!

İşbaşı Haber/Samsun

Açlık, Yoksulluk, Savaş, Sömürü Düzenine Artık Yeter!

İşçi Emekçi Birliği, İzmir mitinginde Söz ve Eylem adına yapılan konuşmada;

“İşçi sınıfı için gün geçtikçe şartlar zorlaşıyor. Açlık ve sefalet düzeni dur durak bilmiyor. Sabahın köründe kalkıp saatlerce çalışıp, gece yarısı evlerimize dönüyoruz. Elimizde yalnızca açlık ve sefalet kalıyor. Aldığımız ücret hiçbir şeye yetmediği gibi, işyerlerinde köle gibi çalıştırılıyor. Bit tek sırtımızda kırbaçları eksik. Sözde işçi sendikası, özde patronların sözcüsü

sarı sendikalar, sınıf hareketinin önünde büyük bir engel olmaya devam ediyor. Kölelik zincirlerini güçlendirmekten başka yaptıkları birşey yok. Bizler işçileriz, hayatı biz yaratıyoruz. Fabrikalarda, tarlalarda alinteri dökenler bizleriz. Milyonlarca insanı doyuran da giydiren de bizleriz. Tarihimiz zaferlerle dolu, biz ayağa kalktığımızda ne diktatörler kaldı ne de imparatorlar. Vakit birleşme, hep birlikte daha güçlü bir sesle artık yeter deme, ayağa kalkma vaktidir. “ denildi.

İşçi Emekçi Mitingi İstanbul Kartal'da yapıldı. Yağışlı ve fırtınalı havaya rağmen, işçi ve emekçiler Kartal Meydanı'nı doldurdu.

“Açlık, yoksulluk, baskı, savaş, sömürü düzenine artık yeter!” pankartı arkasında Kartal Meydanı'na yüründü. Kürsüde; direnişteki işçiler, gençlik hareketi, kadın hareketi ve emekliler adına yapılan konuşmalarından sonra, ortak metin okundu. Okunan metinde;

“Kapitalist düzenin krizi her geçen gün derinleşiyor. AKP-MHP krizin faturasını, toplumun geniş kesim-

lerine ödetiyor. Bizlerden alınan vergiler, teşvik adı altında sermayedarlara aktarılıyor. Bu tam bir soygundur. Bu düzen de soygun düzenidir. Emegimizi çalışanlar, hayatlarımızı yok edenler, orta vadeli programla, sömürü ve soygunu daha katmerli hale getirmek istiyorlar. Önümüzde asgari ücret ocak zamları, metal ve diğer iş kollarındaki TİS süreçleri var. Buradan ülkenin dört bir yanındaki sınıf kardeşlerimize çağrımızı bir kez daha yineleyelim. Her fabrikayı, işletmeyi, emeğimiz ve geleceğimiz için mücadele alanına çevirelim.”dendi.

OKUR MEKTUBU

Şireci İşçilerinin Zaferi Işığında Grev ve Tekelci Kapitalizme Karşı Mücadelenin Önemi Üzerine

Gaziantep OSB’de yer alan Şireci Cotton’da yüzde 34 sefalet zammına karşın, ilk olarak 4. ve 5. işletmelerde sonrasında ise geriye kalan ilk üç işletmelerde çalışan Şireci Tekstil işçilerinin başlattığı iş bırakma eylemi kazanımla sonuçlandı. Şireci Tekstil’de 6 gün boyunca üretim tamamen durdu. İşçiler direnişin ikinci gününde kent meydanına yürümek istedi fakat sermayenin baskı aygıtı olan polis tarafından yürüyüş engellendi, sendika başkanı Şireci kapitalistin talimatıyla gözaltına alındı ve hukuksuz bir şekilde işçiler, 2000 işçi, “sendikalı oldukları” gerekçesiyle işten çıkarıldı. Şireci Tekstil işçileri ise “Bu sadece Başpınar’ın değil, Türkiye işçi sınıfının direnişidir.” diyerek direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini dosta düşmana duyurmuş oldu. İşçiler direnişin beşinci gününde taleplerini dile getirmek için kent meydanında yapacakları basın açıklaması adeta mitinge dönüştü. Başpınar’da birçok fabrikada çeşitli iş kollarında çalışan işçiler, sendikalar ve çeşitli siyasi partiler Şireci Tekstil işçilerinin mücadelesine destek olmak amacıyla kent meydanındaki mitinge dönen açıklamaya katıldı. İş bırakma eyleminin son gününde işçilerin onayıyla, işçi temsilcileriyle patron arasında uzlaşma görüşmelerine başlandı. Görüşmeler öncesinde Gaziantep Büyükşehir Belediye Başkanı AKP’li Fatma Şahin ve CHP’li Milletvekili işçilerin direnişten vazgeçmesini söyleyerek direniş kırılcılığı yapmak istediler. Sermayenin sözcüsü Şahin direnişteki işçilere Şireci Kapitalistini överek ve metafizik söylemler ile işçileri direnişten vazgeçtirmeye çalışarak grev kırılcılığı yapmaya devam etti. Bir dizi görüşmelerin ardından kazanan Şireci Kapitalisti değil Şireci Tekstil işçileri oldu. Şireci tekstil işçileri sermaye sınıfına karşı birlik olarak, direnişten vazgeçmeyerek, kapitalistler tarafından dayatılan sefalet zammını reddederek taleplerini 6. günün sonunda kabul ettirdiler.

Şireci Tekstil işçilerinin, Şireci burjuvası tarafından dayatılan sefalet ücretine karşı mücadelesi kuşkusuz ki sınıf savaşımının ivme kazanmasının da bir ifadesidir. Öyle ki yalnızca Başpınar’da değil; İzmir’de, İstanbul’da, Gaziantep’in farklı yerlerinde ve bir dizi sanayi kentlerinde patlak veren grevler, iş bırakma eylemleri sınıf savaşımının keskinleştiğinin önemli bir göstergesidir. Fakat başlı başına grevler ve iş bırakma eylemleri tek bir mücadele biçimini oluşturmamaktadır. Nasıl ki sermayenin grev kırılcılığı yapmak için işçileri işten çıkarmayı tek bir grev kırıcı yöntem olarak görmediğini, farklı yöntemleri kendi sınıf çıkarlarına uygun olarak kullandığını biliyorsak; sınıf mücadelesinde de tek yöntem olarak grev ve iş bırakma eylemlerinin yeterli olacağı yanılgısına kapılmamalıyız. Örneğin grev ve iş bırakma eylemlerinin yükselişe geçtiği dolayısıyla sınıf savaşımının keskinleştiği dönemlerde burjuvazi kendi sınıfsal çıkarlarını korumak, işçileri kapitalist sömürü çarkları arasında iyice ezmek ve dolayısıyla işçinin üretmiş olduğu artı-değerden daha fazla kâr elde etmek için sermayenin doğrudan hizmetinde olan aygıtları kullanmaktadır. Sermaye sınıfının hizmetindeki baskı aygıtları, örneğin polis, burjuva

anayasası, burjuva hukuku ve birçok yöntem kapitalist sömürü düzeninin statükosunu devam ettirmek için vermiş olduğu mücadelede birer yöntem örnektir. Şireci Tekstil işçilerinin iş bırakma eylemi ve birçok kentte patlak veren grevler, genel olarak grevin iktisadi ve siyasi savaşımın (ekonomik, siyasi ve dayanışma grevleri) bir aracı olduğunun kavranması, bu aracın doğru bir şekilde ele alınması ve açıklanması gerekliliğini tekrardan gündeme getirmiştir. Çünkü sınıf mücadelesinin bir aracı olan grevin içeriğinin doğru kavranması, tekelci kapitalizme karşı stratejik ve taktik mücadelenin başarıya ulaşması için önem taşır.

Sınıflı toplum olan kapitalizmin tabiatından doğan grev, sınıf mücadelesinin önemli bir aracıdır. Çünkü grevler işçi sınıfının kapitalist toplum düzenine karşı mücadelesinin başlangıcını ifade eder. Yaşamını idame ettirmek için sahip olduğu tek metayı, emek gücünü, burjuvaziye satmak zorunda olan işçiler; kapitalist sömürü düzeninin onlara dayattığı kötü çalışma koşullarına, düşük ücretlere, fazla mesaiye kısacası baskı ve sömürüye karşı seslerini yükseltirler. Fakat işçiler seslerini tek başlarına değil, örgütlü bir biçimde yükseltirler. Bundan dolayı grevler işçilere birleşmeyi öğretir. Bir sınıf olarak kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele etmeyi öğretir. Grevler, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi’nin mimarı Vladimir İlyiç Lenin’in dediği gibi işçi sınıfının sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu için savaşmayı öğrendikleri bir “savaş okuludur”. Grevler “savaş okuludur” fakat kapitalist sisteme karşı savaşımın kendisi değildir. Grevler sınıf mücadelesinin bir parçasıdır ve işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadele yollarından birisidir. Fakat tek yol değildir. Lenin’in “Grevler Üzerine” isimli yazısında belirttiği gibi “...İşçiler dikkatlerini diğer mücadele yollarına çevirmezlerse, işçi sınıfının gelişmesini ve başarılarını yavaşlatacaklardır.”. Sınıf mücadelesinin nesnel gelişiminin doğrultusunda grevlerin işçi sınıfının yalnızca günlük kazanımlarını korumak için yapılmadığını; işçi sınıfının (proletaryanın) yakın ve sonul amacına ulaşmak için proleter devrim mücadelesine bağlanması gerekliliğinin kavranması önem taşımaktadır. Günlük çıkarlar için mücadeleyi ve mücadele sonucu elde edilen kazanımları uzun, erimli bir savaşıma bağlamak; dolayısıyla grevleri kapitalizme karşı devrim ve sosyalizm mücadelesine yükseltmek tarihin omuzlarımıza yüklediği bir görevdir. Tarihsel deneyimlerin ışığında örneklandırmek gerekirse, tarihte (Paris Komünü’nden sonra) ilk kez işçi iktidarının kurulmasına yol açan Büyük Ekim Sosyalist Devrimi’nin o günkü nesnel koşulları örnek verilebilir. İşçi sınıfının örgütlenmesinin en yüksek biçimini oluşturan Komünist Parti’nin, RSDİP’in öncülüğünde işçi sınıfı, bir sınıf olarak burjuvaziye ve antagonist çelişkileri var eden (kapitalist sistemin baş çelişkisi emek-sermaye çelişkisi) sınıflı toplum olan kapitalizme karşı grevleri sınıf mücadelesinin en yüksek aşamasını oluşturan devrim mücadelesine bağlamışlardır.

Emperyalist kapitalizme (tekelci kapitalizm) karşı mücadelede, grevlerin işçi sınıfının sömürü düzenine karşı kurtuluşunun başlangıcını ifade ettiğini ve grevlerin devrim ve sosyalizm mücadelesine bağlanması gerekliliğini açıkladık. Çünkü tekel-

ci kapitalizme karşı stratejik ve taktik mücadelenin içeriğinin doğru kavranması işçi sınıfının yakın ve sonul amacına ulaşması için önem arz etmektedir. Burada önemli bir noktaya daha değinmek gerekir. Kapitalist sistemin baş çelişkisini oluşturan emek sermaye çelişkisini yadsıyan, işçi sınıfını kapitalist sistemle uzlaştırmaya çalışan ve sınıflı toplum olan kapitalist toplumda sınıflararası barışın sağlanacağını iddia eden reformizme ve oportünizme karşı mücadelenin de kavranması önem taşımaktadır. Çünkü tarihsel olarak işçi sınıfı hareketi içerisindeki oportünist ve reformist eğilimler sınıf mücadelesinin baltalanmasına, bu mücadelenin içeriğinin yadsınmasına neden olmuştur. Oportünistler ve reformistler sınıflı toplum olan kapitalizmin, toplumun çoğunluğunu oluşturan işçilere ve emekçilere reformlarla düzeltilebileceği yalanını söylemişlerdir ve bu toplumun yaşanılabilir kılınabileceğini iddia etmişlerdir. Kapitalist sistem artık tarihsel olarak ömrünü doldurmuştur. Kapitalizm en yüksek aşamasını oluşturan emperyalizme yükselmiştir. Emperyalizm ise çürüten, asalak ve can çekişen kapitalizmden başka bir şey değildir. Kapitalizmin emperyalizm aşamasına yükselmesiyle meta ihracının yanında sermaye ihracının zorunluluğu da doğmuştur. Banka sermayesinin sanayi sermayesi ile birleşmesi ise finans oligarşisini oluşturmıştır. Kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla dünyanın tekeller tarafından paylaşılmasına, tekeller tarafından paylaşılan ülkelerin ezilen halkları ucuz işgücü olarak kullanılmış, yeraltı kaynakları talan edilmiştir. Kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla, kapitalist üretim ilişkilerinin ortaya çıkışından bugüne dek; kapitalist üretim ilişkileri ile birlikte ortaya çıkan yapısal sorunların çözülmesi şöyle dursun derinleşmiştir. Kapitalizm, uzlaşmaz çelişkileri derinleştirmeye de devam etmektedir. Bu yüzden kapitalizm işçilerin, emekçilerin sorunlarına çözüm üretebilecek potansiyele sahip değildir. Kapitalist üretim ilişkileri artık üretici güçlerin gelişimine ayakbağı olmaktadır. Komünist partinin öncülüğünde üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyete son verecek ve kapitalist üretim ilişkilerini kaldıracak olan, toplumun ilerici ve devrimci kesimini oluşturan işçi sınıfıdır. Sömürünün ve sınıfların ortadan kaldırıldığı komünist toplum düzeni yalnızca mümkün değil aynı zamanda tarihsel olarak zorunludur. Tarihin nesnel gelişiminin ışığında insanlık sınıfsız, sömürsüz ve sınırsız bir topluma doğru ilerlemektedir.

”Grevlerin ... savaşın kendisi değil, “bir savaş okulu” olduğuna, grevlerin mücadelenin sadece bir yolu, işçi sınıfı hareketinin sadece bir yanı olduğuna işaret etmemiz gerekir. İşçiler, bütün ülkelerde fiilen yapmakta oldukları gibi, grevlerden bütün çalışanların kurtuluşu için tüm işçi sınıfının mücadelesine geçebilirler ve geçmelidirler. Ancak sınıf bilincine sahip bütün işçiler sosyalist oldukları zaman, yani işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele ettikleri, işçiler arasında sosyalizmi yaymak, düşmanlarına karşı mücadelenin bütün yollarını işçilere öğretmek için bütün ülke çapında birleştikleri; bütün halkın, hükümetin baskısından ve emekçilerin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu için mücadele eden sosyalist bir işçi partisi inşa ettikleri zaman, işte ancak o zaman işçi sınıfı, bütün işçileri birleştiren ve üzerinde “Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz” yazılı kırmızı bayrağı yükselten, bütün ülkelerin işçilerinin yüce hareketinin bir parçası haline gelecektir.”

Lenin, Grevler Üzerine, 1924’de Proletarskaya Revolyutsiya dergisinin 8-9. sayılarında yayınlanmıştır.

İzmir’de Gençlik Eylemi

Aksaray KYK yurdu önünde trafik kazası sonucu yaşamını yitiren Mine Nur Uysal için Bornova Küçük Park’ta Gençlik Örgütleri tarafından eylem gerçekleştirildi.

Eylemde Mine Nur Uysal’ın yurt önünde üst geçit olmaması sebebiyle kaza sonucu yaşamını yitirmesi protesto edildi. Gençlik Örgütleri tarafından yapılan ortak açıklamada “Üç kuruşluk bir masraf için genç bir arkadaşımız daha hayattan koparıldı.

Bizi bir karanlığın içine hapsedmek istiyorlar. Yaşadıklarımız da bunun sonucu. İşçi emekçi ailelerinden gelen bizler için hayat gittikçe zorlaşıyor. Sağlıklı koşullarda beslenemiyor, barınamıyoruz. İki günde bir intihar haberleri alıyoruz.

Coğrafyamızdaki her savaşa elini atan, savaş bütçelerini sürekli artıran devlet, öğrencilerin en temel ihtiyaçlarını bile karşılamaktan aciz.

Bizim emeğimiz üzerinden her sene trilyonlarca lira kar eden burjuvaların devlet tarafından vergi borçları siliniyor, batıkları kurtarılıyor.

Kısacası onların devleti, onların işlerini yürütüyor, bizim hesabımıza ise açlık, sefalet ve ölüm düşüyor.

Vakit mücadele bayrağını hep birlikte daha sıkı bir şekilde tutmanın vaktidir. Mine Nur’un nezdinde katledilen ve intihar eden tüm arkadaşlarımızın hesabını soracağız.

Gençlik örgütleri olarak, tüm işçi ve öğrenci gençliği mücadeleye çağırıyoruz.” denildi

Bir İşçinin Günlüğünden...

İşçinin günlüğü (1)

Şiirleri hırçın bir deniz gibi

Dalga dalga taşıyarak sırtında

Yüreğimin kıyısına vurup duran

düşünceye aşığım

Aşığım

Düşüncenin dönüştüğü eyleme

Sevgiliye sunulan tomurcuk güle

Emeğe, direnişe

Üzerimize ıslıl ıslıl çiseleyen

Karanlığı kuşkanadı gibi yarıp geçen güneşe

Dudaklarından taştan imkânsız gülüşlere

Minik bir düş kırıntısına

-zulamda gülüşünden saklı tuttuğum-

Düşlerimizle düşe kalka girdiğimiz kavgaya

Kavgada namlusu soğumayan umuda

Gülüştür bir çift göze

Sevda yüklü tek bir söze aşığım

Aşığım

Yorgun bir işçinin alın terine

Bütün ağırlığıyla...

Öyle mavi...

Öyle mavi

Gözlerinde yıkılıp kalan uçsuz bucaksız hüznü

Yorgun...

Yoksul...

Uykusuz...

Ve mutluluğa hep geç kalan sabahlarına

ülkemin

İşgale uğrayan soframıza...

Lime lime yağmalanan aşklara

Kömür karası sevdalara

-bir göçükte sıkışıp kalan-

Ganimete kurban giden sevinçlere,

örselenmiş düşlere

Sıcak bir dost merhabasına

1 Mayıs'ta vurulup düşenlere...

Aşığım

Ezilen halkların...

Yoksulların

Kadın ve işçilerin ellerinde doğacak olan

O güzel güne...

Güneşe

Aşığım

Sokaklarında güler adım koşacağımız

Ve ama bir gün mutlaka

Ve ama bir gün mutlaka

Aşkı ve düşüncüyü...

Yaşamı...

Ve dünyayı özgür kılacak olan

Sonsuz düşlerimize

Aşığım

İlle de sana sevgilim ille de sana...

Savaş Karaduman/ Ağustos 1988

(PTT şantiyesi) Ayancık/Sinop

Söz ve Eylem Dergisi'nin ekidir. İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Münir Köymen
Siyasi, Süreli, Yaygın Türkçe Yayın Adres: Sırapınar Mah. Kilim Sok. No: 2/1 Çekmeköy/İst.
Baskı Tarihi: Aralık 2023 Basım Yeri: Nas Ajans Basım Tanıtım San. Ltd. Şti. Odin Topkapı Center
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 28/411 Zeytinburnu/İST. Sertifika No: 46523